

Opravdový dům

Naše domácí je stará slečna zlomená vedví. Má kolosální nos a oči barvy vybledlé modři, hluboko zapadlé do očních důlků, obličej rozbrázděný hlubokými vráskami. Za sevřenými rty skrývá svoji špatnou náladu a ústa jsou bez jediného zubu.

Když nás přijímá, sotva vyloudí na tváři grimasu. Na jejím prahu se vynořilo pět dívek a narušily její poklid. Žije v suterénu velkého dvoupatrového domu společně se zástupem ošklivých a líných koček.

Společně s ní procházíme domem. Jsme ohromené opravdové místnosti plné nábytkem. V pokojích jsou postele... Při pohledu na věci spjaté s rodinným životem, jejichž existenci jsem už vymazala z paměti, cítím pohnutí.

Ubikace se změnila v opravdový dům.

Ostnatý drát v kvetoucí zahradu.

Je tohle všechno skutečné? Nebo jde o nějakou past?

Potřebuji čas, abych to pochopila.

Několik týdnů mi trvá, než si dokážu vychutnat pohodlí měkké postele.

Hltáme celý chléb s omeletou z vajíček z prášku.

Opájíme se kouzelným pocitem, že už se nemusíme omezovat dávkami jídla, až jsme z toho nemocné.

Pozvolna, postupně si uvědomujeme, že můžeme jednat svobodně, podle své vlastní vůle.

Ta znovu poznaná svoboda nás tíží sliby a úzkostí.

Moje tělo je uspokojené, ale duše, co v něm sídlí, je zmatená a nemocná.

Kde hledat? Jak najít lék na malomyslnost?

Vidina styku v Osvětimi, vyhozená žena, třesoucí se a plná modřin, mě chrání před americkými vojáky, na které se vrhají některé z mých družek.

Jsou dobře živeni. Září vyznamenáními a nevědomím.

Sbírají to příliš tíživé ovoce, aniž se na cokoli ptají.

Ne, to není svoboda, alespoň ne pro mě.